Логанові луки

О, як ти, Логане, блищав,
Коли уперше тут назвав
Мене своєю Віллі мій!
О, скільки в нас було надій
Аж до сумного дня того,
Коли коханого мого
Позвав сурми воєнний гук
Від мене й Логанових лук!

І знову травень, знов тепло,
І все навколо зацвіло,
Свистять птахи, бринить бджола
Навколо кожного стебла,
І все радіє, скрізь пісні
Із серця ллються, лиш мені
Немає визволу від мук
Посеред Логанових лук.

Де білоцвітно глід пахтить,
В гніздечку пташечка сидить,
І птах на гілочці близькій
Співає дружню пісню їй.
Обоє тішаться, а я
Сама з дітьми, як не своя,
Блукаю, ніг не чую, рук,
Посеред Логанових лук.

Державці! Вас я, вас кляну
За братовбивчу цю війну!
Усі жалі, що серце тнуть,
Хай вам на голови впадуть!
Настане час — і стихне бій,

І прийде з миром Віллі мій,
І ми забудем дні розлук
Посеред Логанових лук!